

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17215/2024
15.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Стевановић, адвокат из ..., против туженог Града Чачка, кога заступа Градско правобранилаштво у Чачку, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 214/23 и Гж 218/23 од 13.10.2023. године, у седници одржаној 15.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 214/23 и Гж 218/23 од 13.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 214/23 и Гж 218/23 од 13.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П 1105/21 од 25.02.2022. године, исправљеном решењем тог суда П 1105/21 од 03.10.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати 120.000,00 динара и то: за претрпљене физичке болове 60.000,00 динара и за претрпљени страх 60.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 25.05.2022. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован вишак тужбеног захтева којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати још 20.000,00 динара на име претрпљеног будућег страха са законском затезном каматом од пресуђења до исплате тужилца је у свом захтеву одбијена као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужени да тужили надокнади трошкове парничног поступка од 106.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 214/23 и Гж 218/23 од 13.10.2023. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке тако што је обавезан тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове 32.000,00 динара и за претрпљени страх 37.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 25.05.2022. године до исплате

и одбијен као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужили на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове још 28.000,00 динара и за претрпљени страх још 23.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 25.05.2022. године до исплате и обавезан тужени да тужили на име трошкова поступка плати 117.320,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова жалбеног поступка плати 18.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова жалбеног поступка плати 9.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преинчујућем делу којим је одбијен тужбени захтев, тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Предмет ревизијског одлучивања је одлука другостепеног суда у делу у ком је правноснажно одбијен тужбени захтев за обавезивање туженог на накнаду нематеријалне штете тужили за претрпљене физичке болове и за претрпљени страх услед задобијене лаке телесне повреде због уједа пса луталице. По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), јер се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Питање одмеравања и досуђења висине правичне накнаде тражених видова нематеријалне штете у смислу члана 200. Закона о облигационим односима, није само правно већ и чињенично питање које се процењује у сваком конкретном случају. Због тога одлука ревизијског суда приложена уз ревизију, донета у истој врсти спора, није доказ о неуједначеној судској пракси.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија није дозвољена ни као редовна.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 17.03.2021. године. Вредност предмета спора је 140.000,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана одлука делимично преиначена, у ком случају би, у том делу, ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

Из изложених разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**